

ZABIJÁK HUCK

PETER
BELANSKÝ

Peter Belanský

ZABIJÁK HUČK

Psáno od 16.4.2020 do 7.7.2020.

Věnuji Janu Šimurdovi – JANSIMU. Za mnohaleté přátelství a za jeho fotografie v mé sbírce básní z roku 1994. Autor.

Město leželo na slunci jako ospalé kotě a tiše předlo. Nic nemuselo, jen vstřebávat slunce. Lízalo padesát druhů zmrzliny, máčelo si břicho v Řece a bylo vlídné, teplé a bezpečné. Takové Město mám rád. Ale umí být i zlé a nebezpečné. Stačí přejít z bezpečné čtvrti pro bohaté a nejbohatší do Zářechí. Do zanedbaných ulic bez drahých obchodů a velkých světelných reklam. Bez zdvořilých policajtů a luxusních lékařských ordinací. Kde je bída a beznaděj, tam bývá i zločin. Zoufalství přece plodí zoufalé činy a zločin se v plesnivých, temných barabiznách lépe schová. A mezi luxusem a bídou střed, spokojené maminy s rozmazlenými caparty, pupkatí tatíci s prořídlymi vlasy a s hypotékou na celý život, utíkající do bordelů v Lipové ulici a do hospod s prsatými servírkami a drzými číšníky, ochotnými nabídnout i něco víc, než drink a menu dne. Chceš holku? Nebo kluka? Nebo šnapeček, k tomu pití? Trávu? Koks? Heráček? Nebo něco úplně speciálního? Pro naše V.I.P.? Na kopci honorace, boháči, bankéři, prezidenti a fotbalové hvězdy. A umělci, na které se usmálo štěstí. Gangsteři a jejich advokáti. Vážení lékaři, profesori, vědci i majitelé heren a bordelů, schovaní za honosné názvy svých podniků a doupat.

Ne že by ti bohatí byli o mnoho lepší, než ti v Zářechí. Někteří si vydělali na drahé domy a limuzíny stejně nečistě, jako chmatáci za Řekou na krajíc chleba. Nebo ještě hůř. Není snad podvod, nebo podraz na obchodním partneru zločinem? Nebo zfalšovaná směnka. Honorace Na kopci měla stejně vražedné chutě, jako zoufalci za Řekou. Ostatně právě ruce zatracených pro ni dělaly tu nejspinavější

práci. A prezidenti a celebrity se mohly usmívat ve večerních zprávách a policie přivírala tu levé, tu pravé oko. Nebo obě oči.

Město, plné památek, i temných koutů. Kolem historických dominant celý svět, turisté všech ras a barev, všech jazyků a náboženství. Město se před nimi natřásá v nejkrásnějších šatech. Někdy s královskou noblesou, jindy jako křiklavě oblečená děvka. Cvakají spouště fotoaparátů a videokamer. Kapsáři, šlapky a příležitostní chmatáci mají žně. Stačí však sejít do podchodu metra a dotkne se tě temno. Opravdové, ocelově tvrdé, ledové a nebezpečné. Ostrozubý dealer ti nabídne drogu, trojice zlodějů kradené zboží a matka hubenou, nehezkou dceru. Nebo uhrovitého syna. Kluk má pěsti jako kladiva a krásný úsměv. Olízne si rty a dlaní si přejeđe přes válec v nohavici. Kalhoty z tržnice víc ukáží, než schovají.

„Můžete nahoru do pasáže, mladý pane. V patře jsou schovávačky. Kluk nejní drahej, udělá vám všecko, co si řeknete. Péro má větší, než jeho táta. Mladej, velkej, zdravej, šikovnej. A támhle je bankomat.“

Ten táta bude asi někde na dohled, pro všechny případy, napadne tě a běžíš k eskalátoru. Matka za tvými zády zle zasychá. Jako had. Její zloba tě zasáhne a vyděsí. Jsi rád, že jí v tom okamžiku nevidíš do tváře. A ještě raději, když přijede vlak.

Chudí zírají do oken bohatých a sní o domech s bazény a rozkvetlými zahradami. Večer jdou spát za Řeku, kam turisté nechodí. Do Zářečí, spoutaného pavučinou bídy a zla. Vše stále v pohybu. Řeka, hlučné pásy silnic, vítr, ptáci, lidé. Ano. Tady chci žít. I když tu dobro a zlo neustále svádí pořád nerozhodný zápas. Tady chci milovat a být milován. Ne kohokoliv, jsem z malého města, ale ne blbec. Chci

se stát někým. Přijme mě Město? Nevyplivne mě jako třešňovou pecku? Kolik kluků po maturitě sem přichází s hlavami, plnými plánů a snů a kolik jich má štěstí? Tak jsem přemýšlel v prvních hodinách, na cestě z nádraží do Parku na ostrově. Všechno bylo neznámé a cizí. Ulice, tváře, slova, dialekt těch, kteří se tu narodili. Jen jsem promluvil a všichni věděli- hele, náplava! Cizák! Pár prvních dní a nocí jsem přežil v Parku. Přes den senioři, mámy s kočárky, pejskaři, skejťáci. Hlučné party adolescentů, kterým svět ležel u nohou. Když je soumrak zahnal domů, ze tmy se vynořili jiní lidé. Pasáci a prostitutky, feťáci a jejich dealeři, zlodějčci a zloději, prasáci všeho druhu a bezdomovci. Právě mezi ně jsem se vmísil. V houfu je určitě bezpečněji. Rozdal jsem nějaké jídlo a pár drobných a byl jsem kamarád. Jeden se mi moc líbil, ale mým náznakům nerozuměl. Pak si mě odvedl pan režisér a po něm jistý velmi oblíbený komik. Ale do smíchu mi nebylo. Ti dva mě pár dní používali jako košili a když se mě nabažili, za dveřmi ticho a mobil nedostupný.

Pak přišel do Parku Emil a vzal mě k sobě. Zamíloval jsem se do něj a věřil jsem, že i on do mne. První půlrok to tak vypadalo. Jak je to dávno? Ne tolik, aby zklamání znova nepíchlo do živého. Jizva ve vás se zatáhne a zahojí, ale kdykoliv ji nahmatáte. Nikdy docela nezmizí a jednou provždy zůstane citlivá.

Skoro u Řeky, v ulici Na břehu, náš dům a byt a v něm já a Zabiják Huck. Přišel jsem do Města ze zapadákov a v pohraničí, velmi mladý a velmi nezkušený. Snil jsem o hezkém, jednoduchém životě s hezkým klukem, který mi nezhadne a nikomu mě nepůjčí. A budeme mít velikou barevnou televizi a malého, veselého psa. Budeme chodit do Parku na ostrově a do kina na Podskalské. Na Sharon Stone a Kevina Costnera. Jeden kluk mé představě odpovídal. Hubený, vysoký, silný. Neměl pod kůží žádný tuk a jen málo svalů, ale ty byly jako ocel a když uhodil, bylo to, jako když vás kopne kůň. Přerazil mi nohu a jedno žebro mi vrazil do plic, když jsem přinesl z práce málo peněz. A vyhodil mě z domu. Brečel jsem bolestí, špatně se mi dýchalo a začalo pršet. Nikoho na ulici jsem nezajímal a nikdo se mě neptal, co mi je a jestli mám zdravotní pojištění.

Lásko krásná, tisíckrát nalezená a ztracená, vrátíš se a připneš mi křídla, nebo mě nekonečný déšť rozpustí a spláchne, jako smývá z chodníku špínu, krev a prach? A kdo potrestá toho, kterému jsem ještě dnes ráno tolik věřil? Kdo vyrovná skóre mezi dobrem a zlem?

V té chvíli o mě zakopl Zabiják Huck. Přinesl z odpadkového koše velký deštník, svlékl si košili a utrl z ní několik pruhů. Těmi přivázal zlomenou nohu k deštníku. Zdvihl mě z chodníku a nesl mě domů. Jako dítě. Jako kdybych nevážil šedesát kilo. Opatrně našlapoval a dýchal mi do tváře. Dech mu voněl, jako pryskyřice borovic.

„Je to jen blbej deštník, ale lepší, než nic. To zlomený se nesmí hnout, vostrej konec kosti by moh řezat. Hrudník převážeme doma zbytkem tý košile. Kdo ti to udělal?“

„Zmetek. Hnusný zmetek. Emil. Kurva, můj krásný Emil! Včera mě ještě píchal a slintal mi do ucha.“

„Potřebuješ doktora, kluku. Vo jednom vim. Máš prachy?“

„Ne. Všechny mi vzal a vyhodil mě na ulici.“

„Vono se to nějak udělá, ten doktor umí a není bestie. Vydržíš do rána?“

„Snad. Nevím.“

„Musíš chtít a vydržíš. Jo a já jsem, broučku, Zabiják Huck.“

„Proč Zabiják, Hucku?“

„Protože život je krásnej a krutej. Protože je plnej lidí, který si zasloužej lásku, vopravdovou. A taky plnej grázlů, co si nezasloužej ani dejchat. S pár takovejma jsem se srazil a neustáli to. Moh bys píchat malýho kloučka, vrážet do něj narvaný péro a všelijaký věci a mučit ho? Nemoh. Nebo malou holku. A tydle ty si mysleli, že můžou. Když maj svaly a prachy na smečku mazanejch advokátů a na úplatky křivejm policajtům. A ještě si to fotili a točili na video, prasáci. Několik těch dětí se pak našlo různě pohozenejch, jednoho pupička vyplavila Řeka a policajti pořád nic a pak ticho. Rozumíš, prostě ticho. A v novinách úsměvy a že pan Tenaten dal na špitál svatý Beáty milion babek a jinej na školu pro chudý a barevný taky milion. Jenže Město, kámo, Město má voči a uši a doneslo se mi slovo. A pak další. A další. A sedlo jedno k druhýmu, jako puzzle. Ale vona mezi pravdou a těma prasákama stála zeď z těch prachů, smečka mazanejch advokátů a perfektní vochranka. A já musel mít jistotu. A přechcat tu zeď. A dal jsem to. Měl jsi je vidět, sviňáky, jak se kroutili, slibovali šeky a jak nechtěli chcípnout.“

„To je super, že jsi to dal, Hucku. Ale teď už budeš pořád jen utíkat.“

„Nebudu. Nemaj na mě nic, zatím. To už by kopali do dveří. Nic nemaj, nejsem pitomej. A jestli někdy něco přece jen vyčenicaj, pudu viset a budu na to hrdej. Vostatně, když už jsme u mejch zločinů, nebude vod věci, když mi řekneš něco vo tom tvym chlápkuvi a já zkusim dostat ty prachy, co ti vzal. Jednak jsou tvý a budeš je potřebovat, když nemůžeš makat.“

„Ale nezabiješ ho, že ne?“

„Ne. Nemusíme se ani potkat. Jen ti přinesu ty prachy.“

Položil mě do postele a zul mi boty. Stáhl mi hrudník několika dalšími pruhy ze své košile. Podložil mě dvěma polštáři, aby se mi lépe dýchalo. Dal mi napít. Když na mně rovnal příkrývku, zavadil mi rukou o kalhoty. Byl to jen okamžik a já jsem okamžitě hořel. I na bolest jsem zapomněl.

„Hezkej klásek, v těch gatích. Vopravdu. Můj sen. Kluk, co je mi po ramena, ale má péro jako chlap. A živý.“

„Jak jsi poznal, že jsem na kluky?“

„Koukáš tak. A bolest nebolest, zavadim ti vo kolík a jde nahoru. A roste jako těsto v díži.“

„Ty máš větší, Hucku. Krásné. Takové irské. Je to vidět i přes kalhoty.“

„Asi to tak velkej rozdíl nebude, prdelko. Máš vážně naložino. Ale teď se ani nepohni. Vůbec. A nekřič, jen kdybys musel. Kdyby ti bylo hůř. Musim spát, trochu. Měl jsem hustej den.“

Zabiják Huck si ustlal na pohovce a pomalu se svlékal. A byl krásný. Vysoký, štíhlý, šlachovitý. Musel mít vážně irské předky, protože byl krásně zrzavý a všude pihovatý. Kolem nosu, na pažích, na ramenou. I oči měl zrzavé. Jako jantar. Skládal pomalu šaty na židli pod oknem, dokud nebyl úplně nahý. Podíval se na mě a měl v očích krásné světlo. Velké péro se mu houpalo mezi stehny, když udělal krok.

„Jasně, kluku, jseš sladkej, ale já tě nevošukám. Jseš dobitej jak Bastila. Nepotřebuješ ptáka, ale doktora. Ráno pro něj dojdu. Dá tě do pořádku, něco mi dluží. A taky tě vlastně vůbec neznám. Musim spát. Tak dobrou.“

„Dobrou noc, Hucku. Já jsem Dan.“

„Pravý jméno, nebo umělecký?“

„Moje, Hucku. Prostě moje. Já nejsem umělec. Rozvážím pizzu. Na motorce. V zimě, v létě, pořád.“

„Tak to máš dobrý. Pizza boy. A za každějma třetíma dveřma chlap, co chce pizzu, i tebe. To není špatný, co?“

„Já to tak nemám, Hucku. Musím se otáčet. To platí jen v pornu, že toho kluka s pizzou vtáhnou do bytu a zavřou dveře. Skutečnost je jiná. Šéf čeká, až se vrátím, aby si vzal prachy a naložil mi další várku. A jedu dál.“

„Ani jednou tě nikdo nevohnul? Nepozval do bazénu?“

„Jezdím jen střed Města a někdy mezi pracháče Na kopci. V Zářečí na pizzu nemají. A mám to zakázáno, tam jezdit. A pokud jde o ten sex a ten bazén, za rok jednou. A bylo to jiné, než jsem chtěl. Týpek byl hezký, vymakaný z posilovny, kolík tak akorát, ale zacházel se

mnou jako se šlapkou z ulice. Moc tvrdě. A třeba byl ženatý a bál se, aby nepřišla jeho žena. Moc spěchal, tak divně. Pořád koukal na hodiny na stěně. A nedal mi ani pusu na rozloučenou.“

„Já jdu jen s tím, kdo se mi moc líbí. A takovejch nejni nikdy dost. Navíc jen s tím, kdo bere gumu. Bez gumy ani ťuk. Když znám jen jeho jméno. Ne že bych lpěl tolik na životě, ale umřít na blbou nemoc někde za mléčným sklem, to se mi nelíbí. Navíc kvůli jednomu chlápku. A po jednom šukání.“

„Ten hezoun z fitka gumu neměl, stříkal do mě a řval, jako by to moc bolelo. A pak jsem musel zpátky do kalhot a rychle pryč, neřekl ani Ahoj a dík. Přišlo mi to horší, než v Parku na ostrově.“

„Tam jsi to taky zkusil?“

„Byl jsem se dívat.“

„No a? Dobrý?“

„Byli tam barevní pupkáči a bílí prostitutky. Hodně mladí. To nemusím.“

„Tak jo, Dane. Pojdme se na zítřek vyspat.“

Bolela mě noha a bolelo mě dýchat, ale nechtěl jsem Hucka rušit. Nakonec jsem přece jen usnul. A ráno přišel doktor.

„Bude muset ke mně, to štěně,“ řekl Huckovi, když mi píchal injekci proti bolesti. „Musím dostat ven to žebro a tu zlomeninu postavit tak, aby nekulhal, až mu to sroste. Má prachy?“

„Budou, šamane, neboj. Dej mu voblbovačku, nebo něco na spaní a já ti s ním pomůžu do káry. Hlavně ho nenech umřít. Něco mi říká, že je to ten nejlepší kocourek na světě a že si zaslouží umřít šedivej,

starej a v klidu. Na žebro v plicích se dnes už neumírá, když doktor trochu chce.“

Probudil jsem se s lešením na prsou, s ortézou na noze a s žízní, jakou jsem ještě neměl.

„Tak, Dane. Malinko napít, podržet v puse a po kapkách polykat. Ne vypít naráz. To bys blinkal. Ale pij pořád. Pomalu. Abys vyčůral anestetika.“

Doktor roztáhl závěs a otevřel okno.

„Vy máte doma špitál? A operační stůl?“

„Jo. Když potřebuju. Huck chce vynechat policii a já si myslím, že je to rozumné. Pár dní se neuvídíte. Když se budeš dobře hojit a nic se nepokazí, desátý den stehy ex a domů.“

„Co by se mohlo pokazit?“

„Nic a všecko, chlapče. Pitomá infekce a je zle. Řeže se znova a k tomu prášky a injekce a drény. A už to není deset, ale třeba dvacet dní na lůžku. Ale jsi mladý a silný, ty se nekomplikuješ, myslím. A jizvu na prsou mít nebudeš, skoro. Jen velmi tenkou růžovou čáru. A když si ji budeš masírovat a natírat mastí, kterou ti dám, tak ani to. Jsi ještě kluk a já vím, že se chceš líbit. Mimochodem, Huck je anděl a nádherný chlap v jednom, udělal jsi štěstí. Jestli se do tebe zamiluje, budeš jeho důvodem k životu a dá ti všechno, co má.“

„Já vím, doktore.“ Co spolu mají, ti dva? A proč se nebojím kluka, který má pěsti jako kladiva v kamenolomu a říká si Zabiják Huck?